

Arrest

**nr. 123 894 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 oktober 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 maart 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 15 maart 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 28 oktober 2013.

1.3. Op 9 januari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u op 1 juni 1962 in Baalbek geboren. U bent een sjiïet van Arabische origine. U woonde steeds in de Shikan wijk te Baalbek (Beqaa). Van 1982 tot 1986 gaf u Franse les in een lagere school. U begon uw eerste jaar aan de universiteit in 1987, maar nadat u huwde, stopte u uw studies. Vanaf 1988 woonde u bij uw echtgenoot in dezelfde wijk waar u ervoor met uw familie woonde. Vanaf juli 2011 woonde u in de Oseira wijk te Baalbek bij uw moeder die zwaar ziek was, tot ze in mei 2012 stierf. Op 26 juni 2012 kwam u naar België om uw kinderen te bezoeken, iets wat u elk jaar deed voor ongeveer een maand. Uw zonen M.(...) A.(...) (O.V. 6.126.478) en A.(...) A.(...) (O.V. 6.300.835) verbleven immers in België voor hun studies. Omwille van de huidige situatie in Syrië moesten veel Syriërs hun land verlaten. De moeder van uw echtgenoot is Syrische. Haar broer, R.(...) M.(...), vertrok uit Syrië. Uw echtgenoot ving hem vanaf begin juli 2012 bij u thuis op. Op 13 juli 2012 werd H.(...) M.(...), een lid van een zeer machtige familie en lid van Hezbollah, ontvoerd door leden van het Vrij Syrische Leger. Als tegenreactie ontvoerden leden van de M.(...) familie in Libanon een vijftigwintigtal Syrische personen die tegen het Syrische regime waren. Ze zouden die personen dan ruilen voor hun familielid. Op 15 juli 2012 kwamen ze bij u thuis langs om R.(...) te ontvoeren. Er werd heen en weer geschoten, waardoor een jong lid van de familie M.(...) gewond raakte. Uw echtgenoot en zijn oom konden ontsnappen. Sindsdien wilt de familie M.(...) wraak nemen op uw echtgenoot en zijn oom, waardoor ze besloten onder te duiken. De familie M.(...) zorgde ervoor dat Syrische vluchtelingen die voorstanders zijn van het Syrische regime, huisvesting kregen in uw huis. U bent dan op 25 september 2012 teruggekeerd naar Libanon omdat u ervoor wilde zorgen dat die Syrische vluchtelingen uw huis verlieten. U vroeg hen tevergeefs uw huis te verlaten. De mukhtar raadde u af u nog verder met de zaak bezig te houden. U zou als vrouw niets kunnen doen. De M.(...) familie zou immers op wraak uit zijn omdat hun familielid dat beschoten werd, hierdoor blijvend gehandicapt werd. U verbleef die periode gedurende drie dagen bij uw zus te Baalbek. U vertrok daar omdat uw zus bedreigd werd door de M.(...) familie. Ze zeiden haar dat ze u, uw echtgenoot en uw zonen zouden te pakken krijgen omwille van het bloed dat bij hun familie vloeyde. Uw schoonbroer vond dat het beter was dat u vertrok. Vanaf 28 september 2012 verbleef u bij uw tante F.(...) in Beirut. Op 2 oktober 2012 bent u terug uit Libanon vertrokken. U kwam aan in België op diezelfde dag. U beschikte over een C-visum geldig voor 90 dagen vanaf 27 juli 2012. Toen dit visum verviel probeerde u eerst een verlenging om medische redenen te verkrijgen. Uiteindelijk vroeg u op 11 maart 2013 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort (dd. 19/7/'10), uw oude paspoort (dd. 24/4/'02), uw rijbewijs, een attest van gezinssamenstelling en de vertaling ervan, een attest van de mukhtar van Baalbek en een vertaling ervan, een verklaring van een vriendin, een bewijs dat u in België verzekerd bent, een bevestiging van uw adres in Luik en een oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Luik. Tevens legt u kopieën voor van de Syrische identiteitskaart van uw schoonmoeder, een verzendbewijs van DHL, de identiteitskaart van uw vriendin die een verklaring voor u schreef, enkele artikels in verband met de ontvoering van het lid van de M.(...) familie en in verband met de cultuur van wraakneming, een verklaring in verband met een verzoeningspoging en de vertaling hiervan en een aankomstverklaring - annex 3 (dd. 20/12/'12).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u omtrent de problemen met de M.(...) familie **weinig overtuigende verklaringen** aflegt. Zo blijft u **vaag** wat betreft het incident dat ontstond toen leden van de M.(...) familie de oom van uw echtgenoot wilden ontvoeren. U weet niet precies wie van de familie M.(...) bij u thuis op zoek kwam naar de oom van uw echtgenoot en verklaart het niet te willen weten. U weet niet met hoeveel ze waren. Bovendien hebt u hier zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS p.15). Gevraagd wat de leden van de M.(...) familie zeiden toen ze uw oom kwamen zoeken, komt u niet verder dan te stellen dat u geen details kent. U zou alleen weten dat er geschoten is, dat er iemand gewond raakte die sindsdien gehandicapt is (CGVS p.16). Vervolgens moet worden vastgesteld dat u, hoewel u verklaart dat er in totaal 25 personen door de M.(...) familie werden ontvoerd, u niet weet of ze hierbij ook bij andere personen bij u in de buurt langskwamen om mensen te ontvoeren. U hebt hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS p.12, 17). Nochtans zou dergelijke informatie u kunnen helpen om verduidelijking te krijgen over de situatie van uw eigen familie.

Wie er gewond raakte, weet u ook niet en u heeft er ook niet naar geïnformeerd. Gevraagd wat deze persoon overhield aan zijn verwondingen, komt u niet verder dan te stellen dat hij nog in een rolstoel zit (CGVS p.16). Nochtans is het feit dat die persoon gewond raakte, hetgeen aan de basis ligt van uw vermeende problemen. Het is immers omdat die persoon gewond raakte, dat de familie M.(...) wraak zou willen nemen (CGVS p.14). Er kan dan ook worden aangenomen dat u over deze zaken meer zou kunnen treden. Dat u alleen geïnteresseerd was in uw huis, is geen verschoning voor uw onwetendheid. Deze informatie is immers van essentieel belang voor de veiligheid van uw familie en uzelf, die ondanks de problemen terugkeerde naar Libanon. Dat u niet weet wie verwond werd en in welke mate hij verwond was, is zeer opmerkelijk. In gevallen van bloedwraak is de ernst van de berokkende schade en de identiteit van de geschade persoon immers erg belangrijk om te bepalen tegenover wie (van de familie van de ouders) en welke wraak er mag worden genomen. Temeer daar er bemiddeling is gevoerd, kan worden verwacht dat u hiervan op de hoogte bent.

Dat u zo weinig informatie heeft met betrekking tot het incident staat bovendien in schril contrast met uw reactie op de feiten. Hoewel u op het moment van de feiten veilig in België verbleef, verkoos u terug te keren naar Libanon om een oplossing te zoeken. Dat u een dergelijke stap onderneemt, maar zich niet terdege zou informeren omtrent bovenstaande zaken, valt moeilijk met mekaar te rijmen. Om te weten dat welk risico u zelf zou lopen bij terugkeer, is het immers van essentieel belang om zoveel mogelijk informatie omtrent de problemen te verwerven. U wist immers zelf dat wanneer bij gevallen van wraak de rechtstreeks verantwoordelijke persoon niet kan gevonden worden, ze steeds iemand anders van de familie doden (CGVS p.14). Uw verklaring dat u dacht dat er een vrouw niets zouden doen en dat u de ernst verkeerd had ingeschat, doet niet af aan de vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat u zich niet zou informeren over de kern van de zaak vooraleer naar Libanon terug te keren en u met de ganse zaak te gaan bemoeien (CGVS p.17-18).

Dat u terugkeerde naar Libanon, getuigt in elk geval allerminst van het feit dat u op dat moment een gegronde vrees voor vervolging hoefde te koesteren en doet twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees. Immers, als de situatie dermate ernstig zou zijn, kan de vraag gesteld worden waarom uw familie u dan niet op voorhand zou hebben gewaarschuwd beter niet terug te keren. U had immers nog enkele malen contact met uw echtgenoot vooraleer u terugkeerde naar Libanon.

Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat u ervoor koos **legaal met uw paspoort** via de luchthaven van Beirut te vertrekken (CGVS p.8, 20). De keuze om legaal te vertrekken valt moeilijk te rijmen met uw voorgehouden vrees voor de M.(...) familie. U verwijst meermaals naar de machtige en invloedrijke positie van de M.(...)s om uw vrees kracht bij te zetten. U verklaart dat ze overal connecties hebben, zowel bij de staat als via andere kanalen. Uw echtgenoot zou ondergedoken zijn en steeds van adres veranderen. Hij zou geen visum of geen paspoort durven aanvragen omdat ze overal hun contacten hebben. Hij zou zelfs niet durven telefoneren omdat hij denkt dat ze hem zo gaan kunnen traceren. Ook met betrekking tot uzelf verklaart u dat u bij een eventuele terugkeer onmiddellijk aan de luchthaven van Beirut zou worden opgepakt, omdat de leden van de M.(...) familie die overal connecties bij de staat hebben u dan onmiddellijk zouden kunnen vinden (CGVS p.16, 19). Dat u er in zulke omstandigheden voor zou opteren legaal het land te verlaten via de luchthaven, is niet geloofwaardig. Op die manier stelde u zichzelf immers bloot aan een niet te onderschatten risico.

Verder moet worden vastgesteld dat u sinds de telefonische bedreiging die u via uw zus zou hebben gekregen toen u daar ondergedoken was, geen enkele concrete aanwijzing kan opgeven dat u geïntereseerd wordt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. In de periode dat u nog in Libanon verbleef, zou er zich niets meer hebben voorgedaan. Ook sinds uw vertrek heeft u geen aanwijzingen dat u gezocht wordt. Dat ze u niet zoeken omdat ze weten dat u weg bent, kan bezwaarlijk overtuigen dat u in feite wel wordt geïntereseerd. Ook uw zus H.(...) die momenteel nog steeds in Baalbek woont, ondervindt geen problemen en is niet meer gecontacteerd door de M.(...) familie. U haaltaan dat zij niets te maken heeft met dit probleem (CGVS p.4). Dit is opmerkelijk, aangezien zij eerder wel door hen bedreigd werd toen ze u onderdak bood. Dankzij haar kon u zelfs uit Baalbek vluchten, wat het de M.(...) familie onmogelijk maakte wraak op u te nemen (CGVS p.12-13). Uitgaande van de redenering die hierboven reeds werd aangehaald, namelijk dat wanneer bij gevallen van wraak de rechtstreeks verantwoordelijke persoon niet kan gevonden worden, ze steeds iemand anders van de familie doden, kan worden verondersteld dat ze uw zus ook niet zonder meer ongemoeid zouden laten (CGVS p.14).

Rekening houdend met de vaststelling dat u pas **meer dan twee maanden** nadat uw visum in België verliep besloot asiel aan te vragen, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. U verblijft sinds 2 oktober 2012 in België. Aangezien uw visum slechts geldig was voor een periode van 90 dagen, kon het visum dus ten laatste tot 30 december 2012 geldig zijn. U vroeg pas op 11 maart 2013 aan. U beweert wel eerst getracht te hebben een verlenging van verblijf te verkrijgen omwille van medische redenen (CGVS p.14). Dit is echter geen voldoende overtuigende

uitleg waarom u, indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hoeven te koesteren, zou nalaten tevens asiel aan te vragen.

Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat uw verklaringen over het tijdstip van de poging tot ontvoering van de oom van uw echtgenoot niet eenduidig zijn. Zo dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart dat uw echtgenoot en zijn oom thuis werden aangevallen op 15 juli 2012 (CGVS p.15). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u dat de oom van uw echtgenoot pas op 1 augustus naar Libanon kwam en dat het incident zich op 15 augustus 2012 zou hebben voorgedaan. Wanneer u met deze afwijkende verklaringen geconfronteerd wordt zegt u simpelweg "ja, misschien een maand eerder of later, dat zou kunnen" (CGVS p.15). Een dergelijk laconieke houding omtrent de timing van de aanval, doet de wenkbrauwen fronsen. Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 14 oktober 2013) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, en blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de overige regio's, inclusief de hoofdstad, is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. In de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Ofschoon de situatie in Libanon gespannen is kan er derhalve niet besloten worden dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde **stukken** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele paspoort (dd. 19/7/'10), uw oude paspoort (dd. 24/4/'02), uw rijbewijs, het attest van gezinssamenstelling en de vertaling ervan en een kopie van het verzendbewijs van DHL. Deze documenten zijn enkel een indicatie voor uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De kopie van de Syrische identiteitskaart van uw schoonmoeder zegt enkel iets over haar herkomst, maar is geen indicatie voor de door u aangehaalde vrees. Het bewijs dat u verzekerd bent in België, de bevestiging van uw adres in Luik en de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Luik voegen niets toe aan uw relaas. Deze documenten zeggen enkel iets over uw verblijf in België en hebben geen uitstaans met de door u vermelde problemen in Libanon. De verklaring van uw vriendin en de kopie van haar identiteitskaart kunnen niet aanzien worden als een bewijs dat de door u vermelde problemen werkelijk hebben plaatsgevonden daar een dergelijk gesolliciteerde getuigenis geen objectieve bewijswaarde heeft. Zij was bovendien niet in Libanon toen de door u aangehaalde problemen zich voordeden. Ze verklaart dan ook enkel hoe ze u heeft leren kennen en hoe er algemeen in Libanon met wraak wordt omgegaan. Het attest van de mukhtar heeft wegens zijn gesolliciteerd karakter evenmin objectieve bewijswaarde. Bovendien is het een document waarvan de echtheid niet kan worden gegarandeerd aangezien het hier niet om een standaard juridisch document gaat (informatie werd aan het administratieve dossier toegevoegd). De

verklaring in verband met de verzoeningspoging is een kopie, dewelke gemakkelijk kan gemanipuleerd worden en waardoor de echtheid hiervan dus niet kan worden gegarandeerd. Bovendien kunt u niet zeggen met wie van de familie M.(...) deze verzoeningspoging doorging (CGVS p.11). In de artikels in verband met de ontvoering van het lid van de M.(...) familie en in verband met de cultuur van wraakneming, wordt geen melding gemaakt van de problemen die u of uw familieleden persoonlijk zouden hebben ervaren (CGVS p.8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voert verzoekster aan dat artikel 27 van hoger genoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet correct werd toegepast door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij wijst erop dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Volgens verzoekster begaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* een manifeste appreciatiefout door telkens de voor haar meest nadelige interpretatie te weerhouden. Vervolgens onderneemt verzoekster een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoekster ter zitting een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een attest van het gemeentebestuur van Baalbek waarin wordt bevestigd dat Syrische vluchtelingen huisvesting kregen in verzoeksters huis met vertaling in het Frans en een attest van de burgemeester van Baalbek waarin deze bevestigt dat verzoekster en haar familie in gevaar zullen zijn in geval van terugkeer naar Libanon omwille van hun problemen met de familie M., met vertaling in het Frans.

2.3. In eerste instantie wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen juridictionele maar een administratieve procedure is, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Verzoekster licht overigens niet toe op welke wijze haar rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd, zodat dit onderdeel van het middel niet dienend wordt ingeroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij omtrent de problemen met de M. familie vage en weinig overtuigende verklaringen aflegt, zoals omstandig wordt toegelicht, het weinig geloofwaardig is dat zij zich niet zou informeren over de kern van de zaak om te weten welk risico zij zelf zou lopen bij terugkeer vooraleer vanuit België naar Libanon terug te keren en zich met de ganse zaak te gaan bemoeien en het feit dat zij terugkeerde naar Libanon allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging en twijfels doet rijzen omtrent de geloofwaardigheid en ernst van haar vrees, (ii) de keuze om legaal met haar paspoort via de luchthaven van Beirut te vertrekken moeilijk te rijmen valt met haar voorgehouden vrees voor de M. familie, die blijkens verzoeksters verklaringen zeer machtig en invloedrijk zou zijn en overal connecties zou hebben, (iii) zij sinds de telefonische bedreiging die zij via haar zus zou hebben gekregen toen zij daar ondergedoken was, geen enkele concrete aanwijzing kan opgeven dat zij geviseerd wordt zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en ook haar zus H., die momenteel nog steeds in Baalbek woont, geen problemen ondervindt en niet meer gecontacteerd is door de M. familie, (iv) de vaststelling dat zij pas meer dan twee maanden nadat haar visum in België verliep besloot asiel aan te vragen en zij eerst heeft

getracht een verlenging van verblijf te verkrijgen omwille van medische redenen ernstige vragen doet rijzen betreffende haar nood aan bescherming, (v) haar verklaringen over het tijdstip van de poging tot ontvoering van de oom van haar echtgenoot niet eenduidig zijn, (vi) ofschoon de situatie in Libanon gespannen is, niet kan besloten worden dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel en (vii) de door haar neergelegde stukken bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals uitvoerig wordt uiteengezet.

2.5. Waar verzoekster artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel niet correct heeft toegepast.

In de mate verzoekster, onder verwijzing naar de artikelen 197, 198, 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' aanvoert dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat zij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids waardevolle aanwijzingen doch geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat zij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij komt het aldus in de eerste plaats aan de kandidaat-vluchteling toe aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De kandidaat-vluchteling moet zélf een begin van bewijs aanbrengen waaruit blijkt dat zij mogelijks onder de criteria van de vluchtelingenconventie valt. Het behoort tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het relaas te controleren op zijn geloofwaardigheid. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor haar vlucht uit haar land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft en dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van het asielrelaas. Echter, na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeksters relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is. Zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing heeft verzoekster ongeloofwaardige verklaringen afgelegd met betrekking tot de redenen waarom zij haar land van herkomst ontvlucht is terwijl van haar minstens verwacht kan worden dat zij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Indien de betrokkene zich bedient van een ongeloofwaardig relaas kan enkel nog onderzocht worden in

welke mate de betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt.

2.6. Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten weinig overtuigende verklaringen te hebben afgelegd omtrent de problemen met de M. familie en vaag te blijven over het incident dat ontstond toen leden van de M. familie de oom van haar echtgenoot wilden ontvoeren, laat verzoekster gelden dat zij ten tijde van dit incident in België was. Er worden haar elementen verweten alsof zij thuis was tijdens het incident, wat niet het geval is, aldus verzoekster, die verder stelt dat zij alleen weet wat haar echtgenoot en de burens gezegd hebben. Zij vervolgt dat zij sinds dit incident slechts enkele keren met haar echtgenoot heeft gesproken. En wanneer ze hem spreekt vraagt ze hoe het gaat, actuele informatie enz.. Verzoekster acht het aannemelijk dat ze zo'n vragen stelt en geen details over het incident. Wat belangrijk voor haar is, is dat hij in leven is. Hoewel verzoekster niet thuis was op het moment van het incident, weet ze wel dat de belagers hun gezicht hadden verborgen. Dit is aannemelijk aangezien ze ook op de televisie hun gezicht verbergen. Het is dus onmogelijk te weten wie van de familie M. bij haar thuis kwam. Ze weet niet precies met hoeveel ze waren maar haar echtgenoot heeft gezegd dat ze met vier waren. Ze zijn niet binnen in huis gekomen maar zijn buiten gebleven. Er werd heen en weer geschoten. De M. familie heeft geprobeerd de oom van haar echtgenoot te ontvoeren omdat hij van Syrische nationaliteit was. De 25 personen die ontvoerd werden, waren Syrische personen die in het ganse land waren. De oom van haar echtgenoot durfde niet naar buiten gaan. Zijn broer werd op dezelfde wijze in Syrië gedood. Een lid van de M. familie is gewond geraakt. Verzoekster werd enkel op de hoogte gebracht wanneer ze naar Libanon is teruggekeerd. Ze heeft deze informatie door de mukhtar van Baalbek gekregen.

In casu is vastgesteld dat verzoekster niet precies weet wie van de familie M. bij haar thuis op zoek kwam naar de oom van haar echtgenoot en dat zij verklaarde het niet te willen weten. Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift stelt dat haar echtgenoot gezegd heeft dat ze met vier waren, kan de Raad slechts vaststellen dat zij tijdens haar gehoor aangaf niet te weten met hoeveel ze waren en hier zelfs niet naar geïnformeerd te hebben. Gevraagd wat de leden van de M. familie zeiden toen ze de oom kwamen zoeken, kwam zij vervolgens niet verder dan te stellen dat zij geen details kent. Verzoekster zou alleen weten dat er geschoten is en dat er iemand gewond raakte die sindsdien gehandicapt is (administratief dossier, stuk 5, p. 15-16). Dat verzoekster hierover tijdens haar enkele gesprekken met haar echtgenoot niet zou gepraat hebben, komt de Raad niet ernstig over. Het betreft immers de reden waarom haar echtgenoot zich genoodzaakt zag om onder te duiken en maakt de kern uit van haar asielrelaas. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoekster, hoewel zij verklaart dat er in totaal 25 personen door de M. familie werden ontvoerd, niet weet of ze hierbij ook bij andere personen bij haar in de buurt langskwamen om mensen te ontvoeren. Verzoekster heeft hier bovendien niet naar geïnformeerd (administratief dossier, stuk 5, p. 12 en p. 17). Nochtans zou dergelijke informatie haar kunnen helpen om verduidelijking te krijgen over de situatie van haar eigen familie. Evenmin weet zij wie er gewond raakte en zij heeft er ook niet naar geïnformeerd. Gevraagd wat deze persoon overhield aan zijn verwondingen, kwam verzoekster niet verder dan te stellen dat hij nog in een rolstoel zit (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Nochtans ligt het feit dat deze persoon gewond raakte aan de basis van haar vermeende problemen. Het is immers omdat die persoon gewond raakte, dat de familie M. wraak zou willen nemen (administratief dossier, stuk 5, p. 14). Er kan dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoekster over deze zaken meer in detail zou kunnen treden. Het betreft hier immers informatie die van essentieel belang was/is voor de veiligheid van haar familie en haarzelf, aangezien zij, ondanks de beweerde problemen, terugkeerde naar Libanon. Dat verzoekster niet weet wie verwond werd en in welke mate hij verwond was, mag dan ook ten zeerste verbazen. Dit klemt des te meer daar, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, in gevallen van bloedwraak de ernst van de berokkende schade en de identiteit van de geschade persoon immers erg belangrijk is om te bepalen tegenover wie (van de familie van de daders) en welke wraak er mag worden genomen. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoekster hiervan op de hoogte is, temeer er blijkens haar verklaringen bemiddeling is gevoerd. Verzoeksters gebrek aan initiatief om informatie te vergaren wijst naar het oordeel van de Raad dan ook op een manifest gebrek aan interesse, hetgeen onverenigbaar is met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging. Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het uiten van post-factum beweringen, slaagt verzoekster er geenszins in afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen en overwegingen.

2.7. Dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, blijkt andermaal uit het feit dat zij, hoewel zij op het moment van de feiten veilig in België verbleef, verkoos om terug te keren naar Libanon om een oplossing te zoeken. De Raad treedt de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: “(...) *Dat u een dergelijke stap onderneemt, maar zich niet terdege zou informeren omtrent bovenstaande zaken, valt moeilijk met mekaar te rijmen. Om te weten dat welk risico u zelf zou lopen bij terugkeer, is het immers van essentieel belang om zoveel mogelijk informatie omtrent de problemen te verwerven. U wist immers zelf dat wanneer bij gevallen van wraak de rechtstreeks verantwoordelijke persoon niet kan gevonden worden, ze steeds iemand anders van de familie doden (CGVS p.14). Uw verklaring dat u dacht dat er een vrouw niets zouden doen en dat u de ernst verkeerd had ingeschat, doet niet af aan de vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat u zich niet zou informeren over de kern van de zaak vooraleer naar Libanon terug te keren en u met de ganse zaak te gaan bemoeien(CGVS p.17-18).*”

De argumentatie in het verzoekschrift dat zij is teruggekeerd naar Libanon omdat ze ervoor wilde zorgen dat de Syrische vluchtelingen die in haar huis verbleven, haar huis verlieten, dat zij op dat moment niet wist dat ze zo in gevaar was, dat ze niet op de hoogte was van het feit dat een lid van de M. familie gewond was geraakt, noch van het feit dat deze persoon blijvend gehandicapt was, dat ze daarom evenmin wist dat de M. familie wraak zou zoeken, dat ze enkel dacht dat haar echtgenoot in gevaar was, dat zij pas na haar terugkeer begreep zij ook in gevaar was en dat ze nooit naar Libanon zou zijn teruggekeerd en een dergelijk risico zou hebben genomen als ze voor haar terugkeer op de hoogte zou geweest zijn van die wraak, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Indien de situatie dermate ernstig was dat heel de familie gevaar liep voor de wraakacties van de familie M., kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeksters familie haar hieromtrent terdege had ingelicht en dat men haar zou gewaarschuwd hebben dat het veiliger was om niet terug te keren. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij nog enkele malen contact had met haar echtgenoot vooraleer zij terugkeerde naar Libanon. Dat zij aldus nagenoeg geheel onwetend zou zijn geweest over de ernst van de situatie en het risico dat zijzelf mogelijks zou lopen in geval van terugkeer, is naar het oordeel van de Raad van iedere realiteitszin ontdaan en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees.

2.8. Voorts slaagt verzoekster er met de stelling dat ze gedurende vier dagen in het huis van haar zus werd verborgen en dat er zich daarom in deze periode niets meer heeft voorgedaan allerminst in de motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt als volgt: “*Verder moet worden vastgesteld dat u sinds de telefonische bedreiging die u via uw zus zou hebben gekregen toen u daar ondergedoken was, geen enkele concrete aanwijzing kan opgeven dat u geviseerd wordt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. In de periode dat u nog in Libanon verbleef, zou er zich niets meer hebben voorgedaan. Ook sinds uw vertrek heeft u geen aanwijzingen dat u gezocht wordt. Dat ze u niet zoeken omdat ze weten dat u weg bent, kan bezwaarlijk overtuigen dat u in feite wel wordt geviseerd. Ook uw zus H.(...) die momenteel nog steeds in Baalbek woont, ondervindt geen problemen en is niet meer gecontacteerd door de M.(...) familie. U haaltaan dat zij niets te maken heeft met dit probleem (CGVS p.4). Dit is opmerkelijk, aangezien zij eerder wel door hen bedreigd werd toen ze u onderdak bood. Dankzij haar kon u zelfs uit Baalbek vluchten, wat het de M.(...) familie onmogelijk maakte wraak op u te nemen (CGVS p.12-13). Uitgaande van de redenering die hierboven reeds werd aangehaald, namelijk dat wanneer bij gevallen van wraak de rechtstreeks verantwoordelijke persoon niet kan gevonden worden, ze steeds iemand anders van de familie doden, kan worden verondersteld dat ze uw zus ook niet zonder meer ongemoeid zouden laten (CGVS p.14).*”, zodat ook deze motieven staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.9. Tot slot wordt verzoekster algehele geloofwaardigheid verder onderuit gehaald door de vaststelling dat zij pas meer dan twee maanden nadat haar visum in België verliep besloot om asiel aan te vragen.

Verzoekster laat gelden dat het doel van haar komst naar België enkel was haar kinderen zien. Ze diende een asielaanvraag in omdat ze omwille van de problemen geen andere keuze had. Het was voor haar niet meer mogelijk om in Libanon te leven. Ze had alles in Libanon, ze had er geen financiële problemen. Zij heeft ook altijd gehoopt dat de problemen met de M. familie in Libanon zouden opgelost raken. Door deze problemen werd zij heel nerveus. Daarom heeft de neuroloog een aanvraag ingediend om haar visum te verlengen. Verzoekster dacht dat na de verlenging van het visum de problemen zouden opgelost zijn. Dit was echter niet het geval en zij begreep dat ze asiel moest aanvragen.

Dergelijk verweer is geen afdoende verschoningsgrond. De Raad benadrukt dat van verzoekster, die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de

asielinstanties van het onthaalland. Dat zij op het ogenblik van het ontstaan van de problemen in haar land van herkomst legaal in België verbleef, doet niets af aan het voorgaande. Een "voorlopig" gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die het verzoekster naar eigen zeggen onmogelijk maakt om naar haar land van herkomst terug te keren. Verzoekster keerde overigens op 25 september 2012 terug naar Libanon, blijkens haar verklaringen om ervoor te zorgen dat de Syrische vluchtelingen haar huis verlieten. Nadat zij bedreigd werd door de M. familie, keerde verzoekster op 2 oktober 2012 terug naar België omdat haar leven in gevaar zou zijn in Libanon. Niettegenstaande zij nog steeds over een geldig C-visum beschikte, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster bij haar aankomst in België haar vrees voor vervolging in Libanon aan de Belgische asielinstanties kenbaar zou hebben gemaakt zo haar relaas op enige waarheid zou berusten. Dat zij op dat ogenblik echter nog steeds geen asielaanvraag indiende doch zij na het verstrijken van de geldigheidsduur van haar visum op 30 december 2012 eerst getracht zou hebben om een verlenging van verblijf te verkrijgen omwille van medische redenen (administratief dossier, stuk 5, p. 14) en zij zich pas op 11 maart 2013 vluchteling verklaarde, stemt niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor haar leven haar land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoeksters gedrag vormt immers een contra-indicatie voor de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming en kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

2.10. Verzoekster laakt nog dat in de bestreden beslissing niets gezegd wordt over de mogelijke bescherming vanwege de Libanese autoriteiten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geen rekening gehouden met het belang van de Hezbollah, aldus verzoekster, die er verder op wijst dat Hezbollah volgens de Europese Unie een terroristische organisatie is. Verzoekster vervolgt dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt bewezen dat een bescherming in Libanon mogelijk is. Uit de formulering van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet kan volgens verzoekster niet worden afgeleid dat de bewijslast te dezen enkel haar toekomt. Verzoekster wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat de familie M. leden van Hezbollah zijn. Op 15 augustus 2012 werd H. M. ontvoerd. Als tegenreactie ontvoerden leden van de M. familie in Libanon een 25-tal Syrische personen. Ook dit wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Verzoekster acht het dan ook vreemd dat Cedoca in het rapport van 14 oktober 2013 stelt dat er tot op heden geen georganiseerd geweld door Hezbollah plaats vond. Verzoekster benadrukt dat zij heeft uitgelegd dat er heen en weer werd geschoten. De ontvoering van 25 personen werd ook door artikels bewezen. Uit de informatie waarnaar verzoekster verwijst blijkt volgens haar dat zij geen bescherming van de autoriteiten kan krijgen. De autoriteiten hebben betreffende de ontvoering immers niets gedaan. Hoe kan zij trouwens bescherming krijgen als Hezbollah deel gaat uitmaken van de regering, aldus nog verzoekster, die besluit dat zij een heel groot risico loopt in geval van terugkeer en dat er zeker geen bescherming mogelijk is van de Libanese autoriteiten omwille van de banden tussen de autoriteiten en Hezbollah.

Verzoeksters betoog is niet dienstig. Zoals blijkt uit wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen met Hezbollah. Waar zij er in voorliggend verzoekschrift op wijst dat de ontvoering van 25 personen door Hezbollah wordt bewezen door artikels en dat dit door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwist, benadrukt de Raad dat verzoekster er op basis van haar verklaringen niet in geslaagd is haar problemen met de M. familie aannemelijk te maken. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, wordt in de door verzoekster bijgebrachte artikels geen melding gemaakt van enige problemen die verzoekster of haar familieleden persoonlijk zouden hebben ervaren met de familie M. of met Hezbollah. De argumentatie in het verzoekschrift dat er in de artikels van niemand van de betrokkenen namen worden genoemd en er enkel werd geschreven dat Syrische personen en een Turk ontvoerd werden, doet niets af aan het besluit dat de door verzoekster bijgebrachte artikelen de door haar beweerde problemen niet kunnen staven. Dat er daadwerkelijk 25 Syriërs werden ontvoerd in het kader van een wraakactie, betekent immers nog niet dat ook verzoeksters familie geviseerd werd en dat haar relaas waarheidsgetrouw zou zijn. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, maakt zij dan ook niet in het minst aannemelijk dat zij bescherming vanwege de Libanese autoriteiten tegen de familie M. en Hezbollah zou behoeven. Een schending van artikel 48/5, § 2 wordt dan ook niet aangetoond.

2.11. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstreekte ongelooftwaardigheid van het door verzoekster opgediste relaas.

De motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat (i) de keuze om legaal met haar paspoort via de luchthaven van Beirut te vertrekken moeilijk te rijmen valt met haar voorgehouden vrees voor de M. familie, die blijkens verzoeksters verklaringen zeer machtig en invloedrijk zou zijn en overal connecties zou hebben en (ii) haar verklaringen over het tijdstip van de poging tot ontvoering van de oom van haar echtgenoot niet eenduidig zijn, zijn bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overtollige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.12. De overige door verzoekster bijgebrachte en niet onder punt 2.10. besproken documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat geen verweer wordt gevoerd tegen volgende overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *“De overige door u neergelegde **stukken** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele paspoort (dd. 19/7/10), uw oude paspoort (dd. 24/4/02), uw rijbewijs, het attest van gezinssamenstelling en de vertaling ervan en een kopie van het verzendbewijs van DHL. Deze documenten zijn enkel een indicatie voor uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De kopie van de Syrische identiteitskaart van uw schoonmoeder zegt enkel iets over haar herkomst, maar is geen indicatie voor de door u aangehaalde vrees. Het bewijs dat u verzekerd bent in België, de bevestiging van uw adres in Luik en de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Luik voegen niets toe aan uw relaas. Deze documenten zeggen enkel iets over uw verblijf in België en hebben geen uitstaans met de door u vermelde problemen in Libanon. (...) De verklaring in verband met de verzoeningspoging is een kopie, dewelke gemakkelijk kan gemanipuleerd worden en waardoor de echtheid hiervan dus niet kan worden gegarandeerd. Bovendien kunt u niet zeggen met wie van de familie M.(...) deze verzoeningspoging doorging (CGVS p.11).”*, overwegingen welke dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat de verklaring van verzoeksters vriendin en de kopie van haar identiteitskaart niet aanzien kunnen worden als een bewijs dat de door haar vermelde problemen werkelijk hebben plaatsgevonden daar een dergelijk gesolliciteerde getuigenis, die duidelijk op vraag van verzoekster werd opgesteld, geen objectieve bewijswaarde heeft. Verzoeksters vriendin was bovendien niet in Libanon toen de door verzoekster aangehaalde problemen zich voordeden en zij was dan ook geen getuige van de feiten die zich zouden hebben voorgedaan. Ze verklaart dan ook enkel hoe ze verzoekster heeft leren kennen en hoe er algemeen in Libanon met wraak wordt omgegaan. De getuigenis kan derhalve niet worden aanvaard als bewijs van de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging.

Voorts benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielrelaas te herstellen. Om deze reden kan ook aan de attesten van de mukhtar van Baalbek van 30 september 2012 en van 30 januari 2014 geen objectieve bewijswaarde worden verleend. Bovendien strookt de inhoud van het attest van 30 september 2012 niet met verzoeksters verklaringen. Immers, in attest wordt vermeld dat verzoeksters huis bezet werd door Syrische vluchtelingen met de hulp van politieke partijen tijdens haar reis, dat zij bij haar terugkeer verrast was door de aanwezigheid van Syrische vluchtelingen in haar huis en zij hen niet kon laten vertrekken. Dit valt niet te rijmen met verzoeksters verklaring dat ze precies terugkeerde naar Libanon omdat zij ervoor wilde zorgen dat die Syrische vluchtelingen haar huis verlieten. In zoverre verzoekster nog aanvoert dat de mukhtar van Baalbek op de hoogte is van haar problemen, dat hij kan bevestigen dat zij in gevaar is en niet kan terugkeren naar Libanon, dat hij ook kan bewijzen dat een lid van de M. familie blijvend gehandicapt is omwille van de poging tot ontvoering en dat hij op de hoogte is van het feit dat zij in België een asielaanvraag heeft ingediend zodat er dus geen reden waarom is Cedoca geen contact met hem zou opnemen, wijst de Raad erop dat het verwijt dat de Commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht niet dienstig is. De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en benadrukt dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan

de op hem/haar rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op grond van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing rechtsgeldig en op goede gronden besluiten dat verzoekster er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het ter zitting neergelegde attest van het gemeentebestuur van Baalbek bevat een logo en stempel welke duidelijk werden ingescand zodat dit attest geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit en derhalve evenmin als objectief bewijselement kan worden aanvaard.

2.13. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.14.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar opgediste vluchtrelaas, toont verzoekster evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.14.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon van 14 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist deze analyse van de algemene veiligheidssituatie in Libanon. Zij benadrukt dat zij afkomstig is uit Baalbek en wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het geweld in de grensstreek tussen Libanon en Syrië zich hoofdzakelijk concentreert in de Beeka-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek). Verwijzend naar diverse recente krantenartikelen, daterend van oktober, december 2013 en januari 2014, betwist verzoekster het standpunt van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het aantal burgerslachtoffers ook in de grensregio relatief beperkt is.

Uit de door verzoekster geciteerde persberichten kan evenwel geenszins blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie van 14 oktober 2013) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen (p. 23).

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebelligroeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Verzoekster brengt aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.15. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.16. Waar verzoekster *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS